

Citytaske med mere — naturligvis heller ikke nogen anden.

Jeg mener nu, at den højttærede Indenrigsminister har truffet en særdeles heldig Ordning af hele dette Forhold derved, at han har ladet være med at trække disse Folk for Politiet, saaledes som jeg allerede har udtalt, og ikke har ladet dem straffe efter Lovens Strenghed, men derimod har udtalt i en Skrivelse af 9. Marts 1903 en meget skarp Misbilligelse af det skete og har idømt en enkelt Formanden — ham med Skinken og Salt-sækken og de mange Pund Flæsk — en Mulkt og ladet det hele opslaa ude paa Handelens Plads, saaledes at enhver kunde se, at disse Folk havde faaet en Irettesættelse, og at denne enkelte Mand er bleven mulkteret, og saa ladet føje til denne Skrivelse, at saafremt imidlertid nogen senere maatte blive overbevist om nogen som helst Uredelighed i Forholdet over for Direktoratet for den grønlandske Handel, vil den paagældende øjeblikkelig blive afskediget og draget til Ansvar efter Loven. Jeg tror, det er rigtigt at lade den hidtidige Slendrian være nogen Undskyldning for de stedfundne Misbrug og derfor lade disse Folk slippe med Irettesættelsen.

Men saa er der sket en Ting til, som ser noget uheldig ud, og som jeg vil tillade mig at gøre den højttærede Indenrigsminister bekendt med. De 3 Arbejdsmænd, som i Februar Maaned i Fjor nægtede at være med til at dele Flæsket, og som overhovedet have holdt sig uden for hele det Maskepi, der har fundet Sted der nede, vare løse Arbejdere, der ere blevne afskedigede, da der ikke mere var Brug for dem, men de ere ikke nogen Sinde igen blevne antagne, og de have den Opfattelse, at de ikke kunne blive antagne, og den begrundede de for øvrigt meget rigtigt paa, at det af en Arbejderformand eller Pakhusforvalter er blevet sagt til dem, at de vilde ikke blive antagne mere. Hvis det er denne Arbejderformand med Skinken og Saltsækken og den gamle Praksis med at dele Flæsket, naar der pakkes og bliver noget tilovers, og som er sluppet med en Irettesættelse og en Mulkt paa 50 Kr., hvilket jeg for hans Vedkommende ikke har noget imod, der har Myndighed til at sige til de ærlige Folk, som have været beskæftigede der ude, og som have givet Stødet til, at det hele er blevet opdaget: Jer kunne vi ikke mere bruge, I passe ikke i Ensemblet — saa finder jeg, at dette virkelig

er uheldigt. Jeg tror for det første, at Retfærdigheden kræver dog i det mindste, at disse Arbejdsmænd ikke blive daarligere stillede, efter hvad der nu er opdaget, end de vare i Forvejen, for det skulde dog ikke komme dem til Skade, at de andre have begaaet Misligheder, som de ikke have villet deltage i. Men jeg tror yderligere, at det kunde være en Grund til hellere at antage de Folk end andre. Jeg er ganske klar over, at de Folk, der beskæftiges ude paa den grønlandske Handels Plads, naturligvis se meget skævt til disse 3 Mænd, som ikke have villet deltage i deres Misligheder. Men det er godt; saa skulle de netop der ind, for der skal ikke herske et alt for venskabeligt Forhold, tror jeg, inden for samtlige Funktionærer, som ere beskæftigede i saadan en lille, snæver og fra alt andet afskaaren Administrationsgren. Jeg tror, det er meget heldigt at de se hverandre lidt paa Fingrene, saa den ene faar den Opfattelse, at hvis han begaar Myndighedsmisbrug, hvis han forsømmer sine Pligter, eller hvis han endogsaa skulde driste sig til at begaa nogen som helst Mislighed, vilde han kunne risikere, at det blev gjort til Genstand for Paatale derved, at hans Kolleger eller de, der fungere under ham, paa ingen Maade ville se igennem Fingre med saadant. Jeg tror netop, at saadan en lille Administrationsgren, som virker ganske for sig selv, trænger til, at man kommer bort fra det Forhold, at unge Mennesker komme ind i en saadan snæver Administrationsgren som Assistenten eller løse Arbejdere, eftersom de høre til de højere eller lavere, og saa avancere opad efterhaanden og blive der hele deres Liv igennem, saaledes at de til sidst leve sig ind i den uheldige Aand, som viser sig at have hersket der ude i mangfoldige Aar; de blive saa indbyrdes kendte og forbundne med hinanden, at den ene dristigt kan foretage sig, hvad han vil, uden at frygte for, at det, at de andre vide noget om det, skal afstedkomme, at han kommer i nogen Ulejlighed derfor.

Efter at jeg her har peget paa og givet Oplysninger om de uheldige Forhold ved den grønlandske Handel herhjemme, hvilke forhaabentlig nu i væsentlig Grad ere blevne afhjulpne ved Ministerens kloge Foranstaltninger, skal jeg endnu omtale en Foranstaltning, som skal bidrage til at sætte os herhjemme i bedre og nærmere Rapport til Grønland. Der er nemlig stillet Forslag om at give en Førstebevil-